

להשיג בכל בתי המרקחת

תוצרת נקה. — המפיצים
היחידים: חברת גורית בע"מ

שים לב לצבע הדגל!

1. כבואך לשפת הים שים לב
לצבע הדגל המתנופף ליד
מגדל ההצלה:

דגל שחור:

הים סוער, הרחיצה אסורה

דגל אדום:

סכנה, אין להתרחק מהחוף

דגל לבן:

הים שקט, הרחיצה מותרת

2. התרחק רק במקומות

המותרים ומופקד בו מציד.

3. אז תתרחק יתר על המידה

השמע בקפדנות להוראות

המציל.

4. השמר מצריכת שמש

מכאיבה. לפני צאתך

להתרחק בים מרח עור

גופך כמשחת "זוטה" שד

"שמן" המגינה על עור

הגוף ומנעימה את השזוף.

איראן

אגדה מזכוכית

התרבות הפרסית היא אחת העתיקות בעוֹלָם, סיפוריה ואגדותיה נחשבים עד היום כשיא השלימות בשטחם. השבוע נוספה אליה אגדה חדשה:

הנסיכה החצופה. הנסיכה פנתה ליתר הנסיכות שבארמון, ביקשה שתצאנה יחד אתה ותענישנה את הצעיר החצוף. אך הן סיכות העדינות לא רצו להתגררות בצעיר. "הוא שבר את חלוננו", ענו לנסיכה הראשונה, "מדוע לנו להתערב? אף גרנו אותו — הלא גם את חלונותינו אנו יונפץ. כך, לפחות, יסתפק בחלוננו".

אולם הצעיר לא הסתפק. הוא ראה כי איש לא נקף אצבע והחליט להתנקם בנסיכות. הן יוהרניות. הוא ניפץ חלון אחר חלון והקהל רק הוסיף להריץ. וכל פעם, סרבו יתר הנסיכות להתערב. "בחלוננו הוא בוודאי לא יפגע", אמרה כל אחת לעצמה.

כמה אף חשבו בסתר ליבן: "נצא גם אנחנו לרחוב וניידה עמו אבנים בחלונות האחרים. כך נראה לו כי אנחנו ידידותיו ועל ידי כך יינצלו חלונותינו".

תחילה שמח מאד הבחור הפשוט לעזרת הנסיכות. הוא קיבלן בגילויי אהדה ויחד המשיכו לנפץ חלונות. אולם חיש מהר הצטמצם מספר החלונות שנשארו שלמים. ואז נזכר הצעיר כי הנסיכות היו פעם בן אלה שבוו לו והוא אמר להן: "לכו לכן מפה. איני מכיר אתכן כידורות נאמנות. עזרתן לי רק כדי להציל את חלונותיכן". הוא גיר שן מעל פניו וניגש לנפץ את חלונותיהן.

הנסיכה לא האמינה. בחור האחרון הגדול והיפה בכל הארמון, בעל החלונות הצבעוניים והנוצצים ביותר, ישבה הנסיכה הבכירה, זו שלפקודתה סרו חמש רבבות חיילים ואשר תנועה של ידה הריצה מרכז בות ופרשים.

היא ישבה בחזרה והיתה בטוחה כי לא יקרה לה כלום. "כן", אמרה בנימת זילזול, "איש לא יעז לפגוע. אקרא לחיילי ולפרשי והם ישתיקו את הפרחת החצוף".

אולם לאט לאט התערער בטחונה. קול השמשות המתנפצים גבר והתקרר, הנער לא הראה כל סימן של היסוס או יראה. כל הזמן גדל המון המעריצים, שפרץ בתרועות עם כל זריקת אבן. הנסיכה שלחה רצים לשרצאבה: "עצרו את הנער. הוא מתחיל להיות מסוכן".

"הצילו, עזרו לי!" שר הצבא פקד על חייליו לצאת לרחובות ולאסור את הצעיר. אולם המון שהתקהל סביבו לא נתן לחיי לים להתקרב. גם בין החיילים עצמם נתגלו כאלה ששנאו את הנסיכות ושמוחו לאידן. הם הפנו עורף והחלו להריץ לצעיר, שהיה עתה גיבור לאומי.

לבסוף הגיע היום הנורא. הנסיכה שמעה את צלילי השמשה האחרונה לפני חזרה מתנפצת לאלף רסיסים. בחוץ ראתה את הצעיר מחפש סביבו למציא אבן גדולה במיוחד שתנפץ את החלון האחרון. היא שלחה קריאה מבוהלת לחייליה: "הצילו. בואו לי עזרה. אני נסיכתכם החקוקה".

כמה חיילים נאמנים נענו לקריאה. אך לשוא. מספרם היה עתה קטן מאד, כוחם ירד לאפס. רוב הצבא כבר נשבע אימונים למנוף השמשות.

הנסיכה הבינה כי הסוף הגיע. היא אספה את מעט ההכשטים שיכלה לקחת עמה וברחה לעיר בגדאד, שמעבר להרים. היא לא רצתה לחכות שהאבן תפגע בשמשה.

השמשה האחרונה. בחוץ השמיץ מור סאוק תרועות גליל. בתנועה חדה ותכליתית, ידה את האבן האחרונה. כס המלוכה של

משפחת פחלוי התנפץ לרסיסים. מסביב נערמו שברי חברת הנפט האגרי לית, המולה קשאני הזומם, המגיליס הסרבן, הכלכלה האיראנית וכל שאר החלונות ששנא תמיד.

"עתה נשאר רק חלון אחד בכל המלכות", הוא הכריז בגאווה. אולם בסתר ליבו פחד. הוא חשש פן יופיע גם משהו שיעז לנפץ את חלוננו הפשוט.

מרוקו

שחוט'ים, צלויים וסתם מתים

"ערבים? אלגלאוי אוהב אותם — שחוט'ים, צלויים או סתם מתים." התחכמות זו היא אחד מיסודות החיים במרוקו, מדינת-החסות הצרפתית בצפון אפריקה: שני העמים העיקריים היושבים בה,

הפגנות אהדה בארמון השאה

עוד שמשה ועוד שמשה

הערבים והברברים, אינם אוהבים זה את זה.

הברברים, תושבי הפינה הדרומית-מערבית של הארץ, תחת מנהיגותו של התאמי אלגלאוי, הבאשא של מראש, תמיד נלחמו בכובשים הערבים של מרוקו, שמרו על עצמאות כמעט-מוחלטת בניגוד לחיים השבטיים, גם לאחר מסירת הארץ לצרפתים ב-1912. למרות שדתם היא מוסלמית ורובם דוברים ערבית, לא התבוללו בין יתר התושבים.

פרשים כוב העיר. משך דורות נמשה המלחמה בין הברברים והערבים. אלגלאוי עצמו ידוע כאחד הלוחמים האגדיים במלחמה אכזרית זו. רק הודות להשפעתם של הצרפתים, אותה הקרע במקצת, פסקו שפיכות הדמים.

הצרפתים, שהבינו לרוחם של הברברים, הרשו להם מידה רבה מאד של עצמאות, לא התערבו בענייניהם הפנימיים, הכירו באלגלאוי כבשליט כמעט-מלכותי. תמורת זה, זכו לאהדתם של הברברים.

כאשר, לפני שנתיים, הגיעה התנועה הלאומנית הערבית לממדים רציניים, איימו הצרפתים על סיודי מוחמד בן-יוסף, שולטן מרוקו, להפעיל נגדו את הברברים. לאחר שהחליטה ויכאו התמרדות רצינית בעיר רבאת הופיעו ברחובותיה למעלה מאלף פרישים ברברים, חמושים ונושאים דגלים צרפתיים, "לאות סולידריות עם השלטון".

אלגלאוי נכנס לפעולה. הרמן עוד, הקצין המנצח על הפגנה, הנישא על כפות המפגניים, תקע בכובו צילום של השאה.

אך לא לגמרי. אליאסיתקאלא, המפלגה הלאומנית, המשיכה במאבקה. פה ושם התפרצצה פצצה, אישיות ערבית נרצחה, התארגנה הפגנה בלתי-חוקית. אותו זמן הגבירו הצרפתים את לחצם על השולטן.

לבסוף החליטו כי לא יוכלו להתחרות בהשפעת אליאסיתקאלא על השלטן, החליטו לסלקו. הם פנו לבן-בריתם הסבעי, הכניסו אותו למערכה.

כמנהיג של חלק ניכר של האוכלוסיה, הודיע אלגלאוי כי חדל לראות בסידי בן-יוסף את שולטן הארץ. הוא כינס למעלה מ-350 שייכים של שבטיו שהכריזו על דודו של השולטן כמנהיג החדש של האימפריה במרוקו. כיורש של השולטן בעניינים גשמיים, כהרו הברברים בבנו.

אך השולטן סבר אחרת, הודיע כי צעד זה עלול לגרום צרות רבות. הצרפתים העמידו פנים של מתחכים, הכינו, יחד עם זה, את הקרקע לרגע שבו "יאלצו להכנע לרצון העם", לסלק את השלטון.

התוצאות הראשונות לא איתרו לבוא: חוץ ימים ספורים הגיע מספר ההרוגים ב-התנגשויות רחוב לכמה עשרות. אלפים יצאו בהפגנות.

עתה נראה דבר אחד בטוח: ישנם כל הסיכויים שתהאמי אלגלאוי יראה הרבה ערבים הרוגים בזמן הקרוב. אמנם יש להניח שהיו גם ברברים לא מעטים בין ההרוגים, אבל זהו מחיר בלתי-ימנע.

אנשים

חשק למשק

עם שובו של שר הפנים, ישראל (הבולדוזר) רוקח, ממחלה קצרה ישר לחוץ משבר העיריות (ואיום בהתפטרות), בירך אותו יוסף (הפטיש) שפריצק: "אני שמח לברך את השר על שיכול לחזור מענייני הפנים של הפרט לענייני הפנים של הכלל!"

פחות אדיב היה ח"כ מפ"ם עטור שעזרת השיבה, אהרן ציולינג, שעה שהכנסת דנה על הארכת תוקפן של תקנות ההגנה, האוסרות את המסחר בזהב, אשר למעשה אינן מופעלות כלל. הצעת ציולינג: לקרוא לחוק בשם "חוק להארכת חוסר תוקף התקנות", או "חוק חאכי בלאשי".

גם לשר האוצר, הממושקף והמגולח למשעי לוי אשכול, היה חשק להתלונן על המשק, בדיון על חוק מס-הכנסה נאחז: "מציעים לי ללמוד את גזיות הזקן על זקני שלי!"

אופי ריזי

על הצלחותיה בקרב המושבה הערבית של גיוריק סיפרה שושנה (כלניות) ראמרי. היא היתה רגילה לשתות קפה תורכי בבית קפה ערבי, עד שפירסם באחד הימים מאמר עליה בעיתון גדול, שציין כי הופיעה בפני חיילי מלחמת-העצמאות ואף עלתה על מוקש ערבי. היא חששה לחזור ולהופיע באותו בית קפה, אך כשהתגברה על חששותיה מצאה את עצמה מוקפת המון מעריצים ערביים, שהתאספו בכך כי אשה כה מפורסמת מבקרת בבית-הקפה שלהם. בו במקום נחלתה המודעה של "בית ערב" החדשה, ליד מודעתה של יהודיה מפורסמת אחרת: ליידיה מוראד.

חוור אחד מארצות הברית, קריין קול ישראל מיכאל אוהד ששימש כקריין הדבור הכביר בקול אמריקה עד לפירוקו, נתקל בקושי מוסיקאי: הוא הביא עמו 200 תקליטים מאריצ'ינג, שאין לו עדיין כל מושג כיצד יצליח להוציאם מן המכס.

המתעניינים בעברה של החיילת הבצלה דרילמן, שהפכה מלכת-היופי חבצלת דרור, גילו שנודעה בקרב יחידתה כמו שהשאירה את הסטן. מקור הכינוי: בימי התמרונים יצאה פעם לטיול בלתיית בחור, השאירה אחריה את נשקה, שהייתה מעמסה מיותרת.

בשיחה עם ידידים אמר אלחנן ישי, לשעבר איש הגנ"ע והנח"ל, העומד כרגע בראש מטה העצרת של נוער איתוד הקבר צות והקיבוצים, שתיפתח השבוע בצנר: "לארגן מטה אין קל מזה. שולחים אחי עם אוטו לסדר חשפל, שולחים אחיו שן עם אוטו להודיע שהחשמל מסודר כבר, שולחים אחיו שלישי עם אוטו להודיע לשני שלא יודיע לראשון שהחשמל מסודר, כיוון שאינו מסודר."

• ביטוי ערבי שגור, שפירושו דיבורים בעלמא.